

anderledes, men det maa vistnok utvivlsomt erkendes som det korrekte, at det ikke kan nytte nu efter Vernes økonomiske Tilstand at stille dem anderledes, end at der kan opnaas nogenlunde Balance i deres økonomiske Status, i de aarlige Budgetter. Hvis man ikke gør det, hvis man tænker sig Tilstanden, som den nu er, forfat, svækker man selvfølgelig den Ansvarlighedsfølelse, som Verne og deres Repræsentationer maa have med Hensyn til en sparsommelig Anvendelse af de offentlige Midler. Det er jo klart, at naar den danske Stat skal dække Underbalancen, har man ikke den Garanti for en sparsommelig og omhyggelig Administration, som der vil opnaas, naar den lokale Repræsentation klarligen ser, at hvad der ikke dækkes af de ordinære Indtægter, maa man skaffe til Veje ved Ligning paa Befolkningen. Det er noget, man i høj Grad vil lade sig det være magtpaaliggende at undgaa, naar den Ordning, Lovforslaget tilsigter, bliver til Lov. Det er en Selvfølge, at hvis den Ordning bliver vedtagen, maa deraf Konsekvensen blive, at de vedkommende Kolonialraad ikke længere kunne bevare den Indflydelse i Udøvelsen af den lovgivende Magt, som de for Tiden have i Henhold til Kolonialloven. Det er et Punkt, hvor jeg ganske vist mener, at selv om man ikke gik med til den Ordning, som Lovforslaget foreslaar, vilde der dog være Grund til at foretage en Forandring i de gældende Bestemmelser. Thi det er givet og klart, at Verne med den ringe Befolkning, de have, og den lille Repræsentation, de som Følge deraf kunne samle, ikke have de personelle Kræfter til at magte de store Opgaver, som kunne stilles til en Repræsentation. Det er ikke nogen Behovsdelse mod Verne eller deres Repræsentanter, thi affurat det samme vilde jo gælde herhjemme. Det er jo klart, at de store Lovgivnings-spørgsmaal ikke naturlig kunne ligge til Afgørelse i en lille Kommune. Det er den store Statsenheds Sag at tage dem op, og det er derfor en naturlig Ting, at Kolonialraadenes lovgivende Virksomhed paa dette Omraade falder bort. Man behøver blot at tænke paa, at f. Eks. med Hensyn til Straffeloven, Skifteloven, Stempelvæsenet, alle de store betydelige Spørgsmaal, saa Verne paa et, kunne vi sige, i Sammenligning med herhjemme, antilveret Standpunkt, et Stand-

punkt, vi forlængst have forladt. Det skyldes den Omstændighed, at man ikke der har haft Kræfter nok til at følge med i Udviklingen. Jeg anser det altsaa, rent bortset fra den pekuniære Status, for at være en betydelig Fordel, at man gaar til en Forandring paa dette Punkt. I den Betænkning, der er afgiven fra Kolonialraadet paa St. Croix, er der gjort en Bemærkning med Hensyn til dette Punkt. Der er udtalt en Tvivl om, hvorvidt det Lovforslag, som nu ligger for, vil for Fremtiden tillade Kolonialraadet at afgive Betænkning over Forslaget inden dets Forelæggelse her i Rigsdagen. Jeg tror, at det dermed forholder sig saaledes, at hvis Forslaget skal blive til Lov, vil Følgen blive, at i fremtidige Tilfælde, naar Lovforslag skal komme frem her, ville de vel ikke blive forelagte for Kolonialraadene til Betænkning ifølge Koloniallovens § 1, men derimod vil der, hvis jeg ikke forstaar Tingen forkert, ifølge Koloniallovens § 2 dog blive givet Kolonialraadene Beslighed til at udtale sig derom. Det er selvfølgelig meget ønskeligt, om dette maatte være saa. Jeg tror ikke, jeg tager fejl deri, men det vilde glæde mig, hvis en Udtalelse fra kompetent Side maatte stadfæste, at jeg har Ret; thi i modsat Fald vilde jeg ganske vist ønske en Forandring i Lovforslaget paa det Punkt, da jeg erkender, det er rimeligt og billigt, at Verne i deres egne Anliggender faa Lov og Beslighed til at udtale sig, og da jeg tillige maa erkende, at det for den lovgivende Magt herhjemme er ønskeligt, at den, inden den træffer sin endelige Afgørelse paa korrekt Maade, har et Udtryk for, hvad Befolkningen derovre ønsker paa det Punkt. Der er i Forbindelse hermed endnu kun et enkelt Punkt, jeg vil omtale. Det er Spørgsmaalet om Affattelsen af Lovforslagets § 1. Det er noget, der, som de Herrer maatte erindre, meget bestemt fastholdes i Kolonialloven af 1863, at den lovgivende Myndighed for Verne i alle Anliggender, ogsaa i dem, der udelukkende angaa Forhold paa Verne, er hos Kongerigetets almindelige Lovgivningsmagt. Det er ogsaa en Selvfølge, thi den højeste Statsmyndighed kan ikke og maa ikke deles. Men derimod søjes det i Kolonialloven til, at i Anliggender, der udelukkende angaa Verne, deltage Kolonialraadene i Udøvelsen af den lovgivende Myndighed.